

preek 5 zondag

vandaag zijn we officieel de lente ingestapt 21 maart

het was deze week al wat te voelen, 17 18 graden

we zien stilaan struiken, bloemen en bomen ontluiken.

De dagen lengen en volgden week met overschakeling naar zomer uur zullen vooral de avonden langer klaar worden.

In kerkelijke preken : wordt soms verwezen dat zelfs de dood van de winter de lente in zich draagt

maar meer nog het beeld van de graankorrel gebruikt, die moet sterven om bron van nieuw leven te kunnen worden.

Dat vertelden we en tot jaren geleden waren er ook veel mensen die dit geloofden.

Nu is het voor veel mensen veel moeilijker

zelfs gelovige mensen hebben vragen soms in heel concrete zin

Zo zei een vrouw, wiens man meer dan twintig jaar geleden gestorven zal mijn man mij herkennen.. ik ben heel wat veranderd niet alleen uiterlijk maar zeker ook in gedachten.

Terwijl voor anderen het een echte steun is .. misschien zag je op tv het interview met een man wiens vrouw was omgekomen en zelf geraakt was door vier kogels in de bloedige aanslag in Tunesië mijn geloof is voor mij een bron van hoop : ik zal ze terug zien...

heel onroerend was ook toen een Tunesische vrouw binnenkwam met een tros bloemen : ik veroordeel geen godsdienst... de daders waren gebrainwasht.

mooi, dankbaar maar er blijven natuurlijk vragen... is er een hiernamaals en vooral hoe kunnen wij dit denken.

Twee gedachten

Allereerst wil ik graag verwijzen naar ene tekst op gedachtenis prentje van Rob Moens, die ik mocht leren kennen als collega studentenpastoor in Limburg (diepenbeek)

realistisch man, dominicaan kritische vragen durfde stellen ook aan ons geloof.

op zij gedachtenis prentje liet hij volgende tekst zetten

**'Alleen liefdeservaringen zijn in staat
mensen iets te laten vermoeden van
wat met woorden als "verrijzenis" en "eeuwigheid"
wordt bedoeld.**

**Liefde helpt anderen
verrijzenis mee te maken nu reeds,
in hun eigen leven,
in hun geschiedenis op deze aarde...'**
overlijdensbericht van wijlen Rob Moens

een tweede tekst van Roos Maes

als de graankorrel geen goede aarde vindt waarin ze zich kan geven en delen (sterven), zal ze ook geen vruchten voortbrengen, niet tot bloei zal komen. Roos Maes schrijft: *Zonder goede grond geen vruchten. Zonder wortels geen stevigheid. Zonder water geen leven.*

Je zou kunnen zeggen wij bepalen mee het geloof in verrijzenis

Wij bepalen mee

ik gebruik bij sterfgeval en soms bij ziekenzalving als er een vraag gesteld wordt over voortbestaan een ander beeld

Een stroom eindigt in de zee. Wat eindigt? de stroom maar niet het water. Dat wordt opgenomen in de zee, bepaalt mee de zee. Meer nog door proces van verdampen, en weer afkoelen zorgt het onder meer in vorm van neerslag vaak regen dat de aarde vruchtbaar is.

Mag ik zee vervangen door God?

Wel God noemen wij liefde.. en als mens liefdevol is.. en alle liefde dan wederkerig is verandert dit God, verandert dit mij.

zie ik God niet ik zie liefde op aarde

welk een liefde hebben wij ervaren als kind, we kunnen er verstandelijk weinig over vertellen maar door zelf ouder en meer nog grootouder te zijn, weten we welke liefde kleine kinderen krijgen we zorgen. Ik zie in scholen of in jeugdbeweging sterk vriendschap, een mooie gedaante van liefde, groeien, die vaak een leven lang duurt Nog elke jaar zie ik verschillende oud studenten of oud leden van een jeugdbeweging samen oudejaars avondvieren.. en hun kinderen, die nochtans ver weg wonen, worden ook een stuk vrienden.

Ik zie heel sterke liefde in het verzorgen van bejaarden door hun volwassen kinderen. Gelukkig zeker als de sociale zekerheid door besparingen zal moeten inbinden.

God is liefde, zeggen pastoors, zoals veel woorden: abstract of toch niet want ik zie liefde in het leven over de dood heen.
als wij maar zorgen dat er goede aarde, en water voor is.
in ons leven.

John Dekimpe, 21 maart 2015